

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Kvinder

Citation: Larsen, Karl: "Kvinder", i Larsen, Karl: *Kvinder*, Gyldendalske Boghandels Forlag, 1889, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_02-shoot-idm139822170993280/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Kvinder

FRUEN.

Men det er det, han hverken maa eller kan. Willibald er ikke sin egen Dommer. Det er dog vel snarere os, hans Forældre, som maa tage den Sag op.

WILLIBALD.

Og netop den Domstol traadte jeg nødigst af alle under Øjne.

FRUEN.

Og saa kan Du dog intet Steds vente bedre Gehør.

OBERSTEN

(meget betøget).

Men heller intet Steds vil Retfærdigheden være vanskeligere at naa. For det, vi skulde være Dommere over, det er i altfor meget vor egen Gerning og vor kæreste Gerning, som vi nødigst af alle vil se er bleven røgtet slet.

WILLIBALD

(sterkt udbrydende).

Ja, Fader, hvad Du siger der, er netop det, der gør mig fejs. Det er det, der kunde bringe mig til at lyve, og som har ladet mig spekulere paa allehaande Krogveje og Udfugter, at jeg rammer Jer, mine Forældre, saa dybt i dette og det, som er mere end dette. Det har jeg aldrig